

Arrest

**nr. 51 315 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat B. SOENEN en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 januari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Poolse autoriteiten werden op 21 januari 2010 om de terugname van verzoekster, haar echtgenoot en haar vijf kinderen verzocht op grond van artikel 16 (1) c van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening), nadat uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoekster en haar familie op 22 juli 2008 een asielaanvraag hadden ingediend in Polen.

1.3. Op 22 januari 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met het in punt 1.2. bedoelde verzoek tot terugname.

1.4. Op 5 juli 2010 stuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de Poolse autoriteiten met de vraag om akkoord te gaan met de terugname van verzoeksters zesde kind dat geboren is op 31 mei 2010. Tevens werd gevraagd de terugnametermijn voor verzoekster en haar familie met twee maanden te verlengen waarbij de Belgische autoriteiten erop wezen dat het pasgeboren kind slechts kan reizen als het twee maanden oud is. Op 5 juli 2010 antwoordden de Poolse autoriteiten akkoord te gaan met een verlenging van de termijn van terugname met twee maanden tot 22 september 2010.

1.5. Op 27 april 2010 diende verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 september 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5. bedoelde aanvraag ongegrond.

1.7. Op 6 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op een niet nader te bepalen datum.

Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Betrokkene heeft op 08/01/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 15/04/1975.

Uit het Eurodacverslag van 08/01/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg te Polen op 22/07/2008. Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 08/01/2010 dat ze op 19/07/2008 uit Grozny is vertrokken en via Brest naar Terespol, Polen is gereisd waar ze op 22/07/2008 is aangekomen. Dit wordt bevestigd door de binnenkomststempel in het paspoort van betrokkene. Ze verklaart dat ze tot 07/01/2010 in Polen bleef, en op die dag naar België vertrok. Betrokkene vroeg in België asiel aan samen met haar man (M.M.) (...) en hun vijf minderjarige kinderen.

Op basis van de beschikbare gegevens en verklaringen werd op 21/01/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 22/01/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd voor betrokkene en de minderjarige kinderen. Ook haar echtgenoot is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Betrokkene beviel op 31/05/2010 van een zesde kind, (M.V.). Ook voor deze zoon werd een terugnameakkoord met Polen bekomen op 08/07/2010. Wegens de geboorte van het kind werd het akkoord met Polen met twee maanden verlengd. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene vermeldt het volgende als specifieke reden waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen. Ze verklaart dat de kinderen naar school wilden gaan en dat ze in België hun toekomst willen opbouwen. Betrokkene heeft van horen zeggen dat ze in België beter behandeld worden. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale

verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel een zus ergens in Polen. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn. Toch dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 27/04/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 03/09/2010. Er wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen en dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene en haar minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

1.8. Een gelijkaardige beslissing werd getroffen ten opzichte van verzoeksters echtgenoot. Hij diende een afzonderlijk annulatieberoep in (RvV 59 255, arrest nr. 51 314 van 18 november 2010).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 20 van de Dublin II-verordening. Verzoekster betoogt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

“4.1.

Er is zonder enige discussie een schending waar te nemen van art. 20 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 dd. 18/02/2003.

De kwestieuze bepaling wordt hierna weergegeven :

“Art. 20 (...)

4.2.

Inderdaad, de termijnen vervat in de bepalingen van art. 20 van de voormelde Verordening werden in casu niet gerespecteerd.

4.2.1.

Er kan meer bepaald waargenomen worden dat het terugnameverzoek aan Polen gericht werd op datum 21/01/2010.

Deze terugname werd door Polen positief ingewilligd op datum van 22/01/2010.

4.2.2.

Slechts, op datum van 06/09/2010 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 26quater opgesteld en aan de verzoekster per aangetekend schrijven verstuurd.

4.2.3.

Tussen het positieve antwoord van Polen en de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is er een termijn van meer dan 7 maanden.

4.3.

Overeenkomstig art. 20 van de hoger geciteerde Verordening diende de Belgische autoriteiten de oerdracht te bewerkstelligen binnen de 6 maanden na de aanvaarding door Polen.

Indien de overdracht niet binnen deze termijn van 6 maanden gerealiseerd wordt, berust overeenkomstig art. 20.2 van de hoger geciteerde Verordening de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, in casu België.

De bestreden beslissing maakt dan ook geen juiste toepassing van de bepalingen van art. 20 van de Verordening (EG) nr. 343.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voor zover verzoekster een manifeste beoordelingsfout ontwaart in de bestreden beslissing. Verwerende

partij stelt vervolgens dat aangezien de zoon van verzoekster geboren werd op 31 mei 2010 en deze niet in staat was om voor 22 juli 2010 de reis naar Polen te ondernemen, op 5 juli 2010 aan de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk gevraagd werd om naast het verzoek tot terugname van het op 31 mei 2010 geboren kind, tevens de termijn voor overdracht met twee maanden te willen verlengen omwille van medische motieven. Verwerende partij verwijst naar de instemming van de Poolse autoriteiten met de gevraagde verlenging van de termijn van overdracht, die zich bevindt in het administratief dossier. Verwerende partij vervolgt dat het uitgangspunt van de Dublin II-verordening, onder meer neergelegd in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d) is dat een vreemdeling dient te worden overgedragen zodra dat praktisch mogelijk is. Verwerende partij besluit dat in casu de overdracht pas realiseerbaar is zodra het kind dat geboren is op 30 mei 2010 in staat was om te reizen.

2.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar enig middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift en voegt hieraan toe:

“De verweerder stelt dat de terugnametermijn met 2 maanden verlengd werd en dit met goedkeuring van de Poolse autoriteiten.

Deze praktijk is evenwel niet in overeenstemming met de Verordening 343/2003.

a) Inderdaad, de verwerende partij stelt dat de verlenging mogelijk zou moeten zijn op basis van artikel 20, d dat stelt dat een overdracht

De verwerende partij doet evenwel niet aan een goede lezing van deze bepaling. De bepaling stelt dat de overdracht gebeurt “zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van 6 maanden na de aanvaarding”

“d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Het moge dus duidelijk zijn dat de bepaling van “zodra dit mogelijk is” restrictief dient geïnterpreteerd te worden aangezien voldaan dient te zijn aan de cumulatieve voorwaarde dat de overdracht geschiedt binnen uiterlijk 6 maanden ; aangezien dit in casu niet het geval is dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

b) Ook uit een andere bepaling binnen artikel 20 van de Verordening 343/2003 kan afgeleid worden dat er in principe niet aan de termijn van 6 maanden kan getornd worden.

Er zijn immers maar 2 uitzonderingen mogelijk op de termijn van 6 maanden en dat zijn de uitzondering van de detentie en het onderduiken.

Inderdaad, artikel 20, 2 Verordening 343/2003 stelt dat ten uitzonderlijke titel in geval van detentie of onderduiken de termijn kan verlengd worden tot respectievelijk 1 jaar of 18 maanden.

Het verweer is derhalve zonder grond.”

2.4. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voor zover verzoekster een manifeste beoordelingsfout ontwaart in de bestreden beslissing. Verzoekster beperkt haar betoog tot de schending van artikel 20 van de Dublin II-verordening en laat na in concreto te omschrijven op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing en op welke wijze de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout beging.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

2.5. Artikel 20, eerste lid, d en e van de Dublin II-verordening stelt het volgende:

“d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

e) De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt

vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt. De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaاتبewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.”

Artikel 20, tweede lid van de Dublin II-verordening stelt dat:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

2.6. Blijkens het administratief dossier stemden de Poolse autoriteiten op 22 januari 2010 in met het verzoek tot terugname van verzoekster en haar familie op grond van artikel 16 (1) c van de Dublin II-verordening. Op 5 juli 2010 stuurde de Dienst Vreemdelingenzaken blijkens het administratief dossier een brief naar de Poolse autoriteiten met de vraag om akkoord te gaan met de terugname van verzoeksters zesde kind dat geboren is op 31 mei 2010. Tevens werd gevraagd de terugnametermijn voor verzoekster en haar familie met twee maanden te verlengen waarbij de Belgische autoriteiten erop wezen dat het pasgeboren kind slechts kan reizen als het twee maanden oud is. Op 5 juli 2010 antwoordden de Poolse autoriteiten akkoord te gaan met een verlenging van de termijn van terugname met twee maanden tot 22 september 2010. Dit wordt weergegeven in de bestreden beslissing die uitdrukkelijk stelt: *“Wegens de geboorte van het kind werd het akkoord met Polen met twee maanden verlengd”*.

2.7. Verzoekster betwist het feit niet dat zij bevallen is op 31 mei 2010. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de in artikel 20, eerste lid, d) van de Dublin II-verordening voorziene termijn van zes maanden voor de overdracht van een asielzoeker voor verlenging vatbaar is, buiten de in artikel 20, tweede lid, van de Dublin II-verordening voorziene omstandigheden *“van detentie of onderduiken”*.

2.8. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet voor de uitlegging van een gemeenschapsrechtelijke bepaling niet enkel rekening worden gehouden met de bewoordingen ervan, maar ook met de context en de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (zie met name arresten van 18 mei 2000, KVS International, C-301/98, Jurispr. blz. I-3583, punt 21, en 23 november 2006, ZVK, C-300/05, Jurispr. blz. I-11169, punt 15). Te dezen dient gesteld te worden dat het niet de bedoeling kan zijn van de communautaire wetgever om de gezondheid van de asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat hun overdracht binnen de zes maanden na het akkoord tot terugname dient uitgevoerd te worden. Verwerende partij kan voorts gevolgd worden in haar stelling dat als uitgangspunt, onder meer neergelegd in artikel 20, eerste lid, d) van de Dublin II-verordening, dient aangenomen te worden dat een vreemdeling dient overgedragen te worden zodra dat praktisch mogelijk is.

2.9. Dit vindt zijn weerslag in artikel 9 van de Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin II-verordening (hierna: de Uitvoeringsverordening) dat handelt over het uitstel van de overdracht:

“1. De verantwoordelijke lidstaat wordt onverwijld in kennis gesteld van elk uitstel van de overdracht als gevolg van hetzij een beroeps- of bezwaarprocedure die opschortende werking heeft, hetzij van feitelijke omstandigheden zoals de gezondheidstoestand van de asielzoeker, de onbeschikbaarheid van het vervoermiddel of het feit dat de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken.

2. De lidstaat die om een van de in artikel 19, lid 4, en artikel 20, lid 2, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden die is vastgesteld in artikel 19, lid 3, en artikel 20, lid 1, onder d), van genoemde verordening stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek en de andere uit

Verordening (EG) nr. 343/2003 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig de bepalingen van artikel 19, lid 4, en artikel 20, lid 2, bij die lidstaat.

3. Wanneer een lidstaat om een van de in artikel 19, lid 4, en artikel 20, lid 2, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde redenen na de normale termijn van zes maanden tot de overdracht overgaat, zorgt die lidstaat ervoor dat vooraf het nodige overleg met de verantwoordelijke lidstaat plaatsvindt.”

2.10. Uit het gestelde in artikel 9 van de Uitvoeringsverordening blijkt dat uitstel van de overdracht ook kan plaatsgrijpen wegens “de gezondheidstoestand van de asielzoeker.” Te dezen kan niet betwist worden dat het uitstel van de overdrachtstermijn met twee maanden wegens een bevalling op 31 mei 2010 te maken heeft met “de gezondheidstoestand van de asielzoeker”, namelijk verzoeksters pasgeboren kind. Verwerende partij kan te dezen gevolgd worden wanneer ze stelt dat in casu de overdracht pas realiseerbaar is zodra het kind dat geboren is op 31 mei 2010 in staat was om te reizen.

2.11. In casu werden conform artikel 9 van de Uitvoeringsverordening de Poolse autoriteiten voor de afloop van de vooropgestelde termijn van zes maanden in het artikel 20 van de Dublin II-verordening op de hoogte gesteld van de feitelijke omstandigheden die het onmogelijk maakten verzoekster en haar familie voor de afloop van de termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek tot terugname over te dragen aan de Poolse autoriteiten en werd in gezamenlijk overleg tussen de Poolse en de Belgische autoriteiten een verlenging van de termijn van overdracht afgesproken. De Raad acht het optreden van de Belgische autoriteiten dat ingegeven is door een bekommernis om “de gezondheidstoestand van de asielzoeker”, in casu verzoeksters pasgeboren kind, dan ook geen schending van de in het middel op ontvankelijke wijze opgeworpen bepaling.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

giffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA